

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **N. L.**, zastoupené Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, Praha 3, Olšanská 2, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 285/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2003 č. j. SCPP-4794/C-246-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2004 č.j. 7 Ca 285/2003 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 6. 2004 č. j. 7 Ca 285/2003 - 35 odmítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2003 č.j. SCPP-4794/C-246-2003, kterým bylo zamítnu odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, odboru pátrání a kontroly pobytu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 8. 2003 č.j. SCPP-1850/PH-OPK3-SV-2003 o uložení správního

vyhoštění žalobkyni s dobou platnosti 3 roky dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

V odůvodnění usnesení Městský soud v Praze zejména poukázal na ustanovení § 171 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud se před zahájením řízení o tomto vyhoštění zdržoval cizinec na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně. Jelikož je tedy žalobou napadené rozhodnutí žalované ze soudního přezkumu vyloučeno, soud návrh podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), z důvodu kompetenční vyluky podle ustanovení § 70 písm. f) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala proti citovanému usnesení Městského soudu v Praze včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že soud rozhodl v rozporu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť dne 18. 5. 2004 obdržela výzvu soudu k vyjádření, zda požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání, přičemž se vyjádřila v soudem stanovené lhůtě tak, že nesouhlasí s tím, aby ve věci bylo jednáno bez nařízení jednání, a že na nařízení jednání trvá. Dle názoru stěžovatelky tak napadené usnesení trpí závažnou procesní vadou. Dále stěžovatelka uvádí, že soud se vůbec nezabýval tím, zda se skutečně zdržovala před zahájením správního řízení, z něhož vyšlo rozhodnutí o vyhoštění, na území České republiky neoprávněně. Stěžovatelka poukazuje zejména na Úmluvu o právech dítěte ze dne 20. 11. 1989, která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů České republiky pod č. 104/1991 Sb. (dále jen „Úmluva o právech dítěte“), která je mezinárodní smlouvou dle článku 10 Ústavy České republiky, a cituje článek 1, článek 3 odst. 1, 2, článek 6 odst. 2, článek 7 odst. 1 a článek 9 odst. 1 této Úmluvy. Stěžovatelka má za to, že v případě jejího vyhoštění z území České republiky by došlo k porušení citovaných ustanovení Úmluvy o právech dítěte, neboť její nezletilá dcera, které je českou státní občankou, by byla oddělena od jednoho ze svých rodičů. Městský soud v Praze měl dle stěžovatelky zkoumat, zda nebyl její „nezákonný pobyt“ na území České republiky před zahájením řízení o správním vyhoštění pouze formálního rázu a zda nebyla oprávněna pobývat zde právě pod ochranou Úmluvy o právech dítěte. Vzhledem k tomu, že okamžité vycestování z území České republiky považuje stěžovatelka za nepřiměřený zásah do svých osobních poměrů, soukromého a rodinného života, žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka navrhuje napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit, věc mu vrátit k dalšímu řízení a žalované uložit povinnost nahradit jí náklady řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedla, že poslední platné vízum měla žalobkyně do dne 17. 7. 2002, ode dne 18. 7. 2002 pobývala na území České republiky neoprávněně bez platného víza. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění bylo vydáno dne 17. 8. 2003, dcera stěžovatelky se narodila dne 12. 1. 2004. Z uvedeného je dle žalované zřejmé, že stěžovatelka zde pobývala před zahájením správního řízení neoprávněně, přičemž k pobytu ji neopravňovala ani Úmluva o právech dítěte, neboť k narození dcery došlo bezmála za půl roku po vydání správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti

až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců stanoví, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, pobývá-li cizinec na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu není oprávněn.

Z předloženého správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatelka pobývala na území České republiky od roku 1994, naposledy zde měla uděleno vízum k pobytu nad devadesát dnů dle zákona o pobytu cizinců do 17. 7. 2002, ode dne 18. 7. 2002 zde pobývala bez povolení k pobytu a také bez cestovního dokladu. Dne 17. 8. 2003 bylo se stěžovatelkou zahájeno správní řízení o správním vyhoštění a správní orgán I. stupně téhož dne vydal rozhodnutí č.j. SCPP-1850/PH-OPK3-SV-2003, kterým v souladu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců udělil stěžovateli správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky, to je do 17. 8. 2006. Stěžovatelka podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, o kterém rozhodla žalovaná dne 16. 10. 2003 rozhodnutím č.j. SCPP-4794/C-246-2003 tak, že jej zamítla a potvrdila napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu k Městskému soudu v Praze.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný. Ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. stanoví, že žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. V projednávaném případě jde o zákon o pobytu cizinců, a to konkrétně o ustanovení § 171 písm. c) tohoto zákona, dle kterého jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud se před zahájením řízení o tomto vyhoštění zdržoval cizinec na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně. Jelikož bylo nepochybně prokázáno, že stěžovatelka se před zahájením řízení o správním vyhoštění, tedy přede dnem 17. 8. 2003, zdržovala na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 18. 7. 2002 (dne 17. 7. 2002 stěžovatelce skončila platnost povolení k pobytu), je tedy napadené rozhodnutí žalované (stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně) ze soudního přezkumu vyloučeno. Městský soud v Praze proto postupoval v souladu se zákonem, když žalobu podanou stěžovatelkou proti rozhodnutí žalované odmítl jako nepřipustnou dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud na okraj podotýká, že rozhraničení situací, ve kterých se cizinci, kterému bylo uděleno správní vyhoštění, svědčí právo na soudní přezkum, a ve kterých nikoli, těsně souvisí s tím, jak významný zásah do jeho práv a právem chráněných zájmů v jeho případě správní vyhoštění představuje. Právě proto je v příslušném zákonném ustanovení zakotveno kritérium neoprávněnosti předchozího pobytu, které odráží zásadu, že pro cizince, jenž v České republice pobýval dosud legálně, určitým způsobem zde zakotvil a vytvořil si různé osobní či ekonomické vazby, představuje správní vyhoštění výrazně větší zásah, než pro cizince, který buď do České republiky teprve přichází nebo který zde pobýval nelegálně a nepřislušelo mu tedy nikdy legitimní očekávání, že zde bude moci i setrvat. Právě proto, nesvědčí této druhé skupině cizinců právo na soudní přezkum o jejich vyhoštění, neboť toto rozhodnutí pro ně není zásahem do základních práv a svobod.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že soud se vůbec nezabýval tím, zda se skutečně zdržovala před zahájením správního řízení, z něhož vyšlo rozhodnutí o vyhoštění, na území České republiky neoprávněně, když se jí zde narodila dcera, přičemž oprávněnost svého pobytu spatřuje v příslušných ustanoveních Úmluvy o právech dítěte. Nejvyšší správní

soud konstatuje, že z předloženého soudního spisu ve věci plyne, že nezletilá dcera stěžovatelky se narodila teprve dne 12. 1. 2004, tedy až několik měsíců po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalované. Je tak zřejmé, že uvedená skutečnost nemohla jakkoliv svědčit ve prospěch oprávněnosti pobytu stěžovatelky na území České republiky před zahájením správního řízení o jejím správním vyhoštění, a Městský soud v Praze k ní zcela správně nepřihlížel.

Co se týče další námitky stěžovatelky, že napadené usnesení Městského soudu v Praze trpí závažnou procesní vadou, neboť ona na výzvu soudu, aby se vyjádřila ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., sdělila, že na nařízení jednání k projednání žaloby trvá, Nejvyšší správní soud uvádí, že jednání se nařizuje k projednání věci samé (ustanovení § 49 odst. 1 s. ř. s.), tedy nenařizuje se v případech, kdy rozhodnutí správního orgánu není podrobeno soudnímu přezkumu, neboť návrh či žaloba jsou odmítány. Ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. se rovněž vztahuje jen na případy, kde se rozhoduje o věci samé. K tomu však v projednávané věci nedošlo, protože soud o odmítnutí žaloby rozhodl bez jednání.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelkou uplatněný důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o návrhu stěžovatelky, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Jelikož stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

